

LYSERE TIDER

Er det ikke alt som våren er på vei? Lyset vender tilbake og gir livsmot tross alt.

Tross frykt og krise på alle hold finnes det mulighet til handling. Både i forholdet Øst-Vest og Nord-Sør, og i forholdet mellom kristen og ikke-kristen i landet vårt.

Slike ting er det Ny Verden handler om i dag.

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Spørsmål om troverdighet

«Er det mulig å styrke kontakt og forståelse mellom Øst og Vest? var temaet for en uformell samtalekveld i Sophus Lies gate 5 den 19. januar.

Den finske forretningsmannen Paul Gundersen innledet med erfaringer fra sine reiser i Østblokk-landene, hvor han ofte forhandler om industrikontrakter på vegne av maskinfirmaet Airam i Helsingfors. Norske politikere fra forskjellige partier tok del i samtalen som fulgte, og det ble en livlig utveksling av tanker og idéer omkring kveldens tema. Det ble også anledning til å høre nytt om situasjonen i Finland og presidentvalget.

Glimt bak fasaden

Idéen om Østblokken som en homogen gruppe land har ingenting med virkeligheten å gjøre, sa Gundersen innledningsvis. Hans erfaring var at motsetningene disse landene imellom og mellom den forskjellige etniske grupperingene lever videre fra fortiden, og at det er stor forskjell på tradisjon, tenkemåte og graden av ufrihet.

Gjennom sitt mot har de såkalte dissidentene hvis navn er blitt kjent i Vesten, tilkjempet seg retten til å bli hørt. Men de representerer ikke nødvendigvis alle dem innen Østblokken som ikke har gitt etter for press og gått på kompromiss med sin overbevisning. Det at en mann har partiboka i orden, behøver for eksempel ikke bety at han har «solgt sin sjel.»

Det er i det hele tatt farlig å katalogisere og avskrive mennesker på forhånd, mente Paul Gundersen. Selv hadde han utallige eksempler på hvordan de mest uventede hadde åpnet seg i fortrolighet og gitt et glimt av sine egentlige tanker bak den offisielle fasaden. Som en gang han kom i lang diskusjon med en partimann om hvor mange underskrifter en kontrakt bør ha. Mannen virket fullstendig firkantet, selve innbegrepet på en dogmatisk apparatchik. Til slutt tillot Gundersen seg å si at det er *tilliten* som betyr mest, ikke antall underskrifter.

«For eksempel da min kone og jeg giftet oss, ble vi enige om at det skulle være full åpenhet og ingen bløff mellom oss.»

«Og har det virkelig gått?» spurte partimannen ivrig og lente seg frem over skrivebordet. En times samtale om ekteskap og barneoppdragelse fulgte, kontrakten var øyensynlig fullstendig glemt.

Du kan komme til å representere håpet om en bedre fremtid for de kontaktene du får. Men det forutsetter ydmykhet og ekte medmenneskelighet fra din side. Også for politikeren gjelder dette kravet. En skal være realistisk, og en skal stå for det en mener. Men en skal helst ikke falle på å tro at en mann er mindre intelligent fordi han representerer et system som er uelastisk og mindre teknologisk utviklet enn vårt — en sårende holdning som ikke er uvanlig.

Paul Gundersen siterte en polsk uttalelse: «Det er ikke Pavens ord, men kraften i hans liv som har betydd mest for oss.»

Professor Anton Skulberg, en av initiativtakerne til debattkvelden i Sophus Lies gate 5, tok opp det samme poenget i sin avslutningsreplik: «Den beste hjelpen vi kan gi, er å skape et troverdig demokrati her hos oss.»

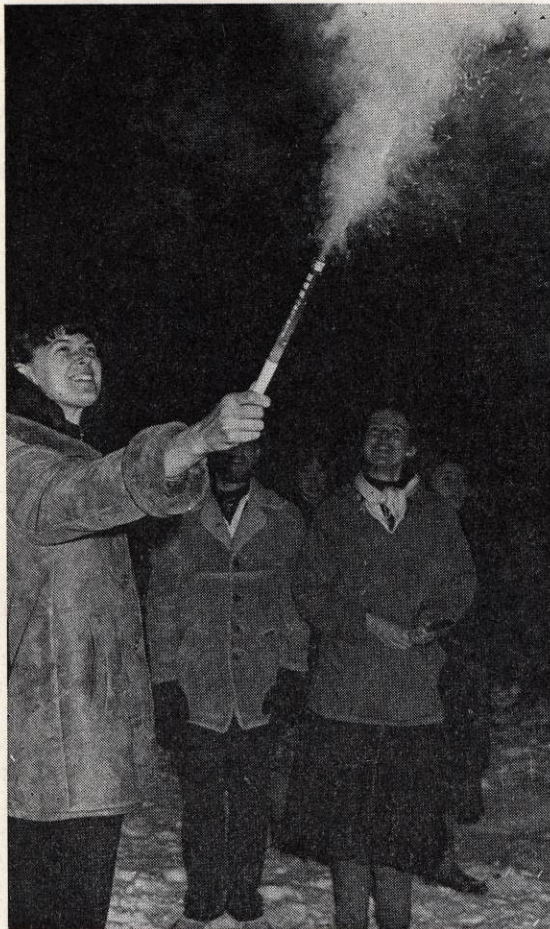
Felles bidrag til verdenssamfunnet

Paul Gundersen kom også inn på Finlands forhold til Norden og den store betydning forbindelsen med de andre nordiske land fortsatt vil ha. *Sammen* kan Norden bidra mer i verdenssamfunnet enn vi tror, mente han.

Mange av de tilstedeværende politikere ga uttrykk for at de fant det verdifullt å kunne tale fritt om kontroversielle spørsmål uten hensyn til partitilhørighet, og uten å måtte veie sine ord.

ER

Ungdomsleir på Brandbu over Nyttår

Kom igjen! Lød invitasjonen til Nyttårsleir på Vest-oppland Folkehøyskole, Brandbu: «Du inviteres til en nyttårssamling med et innhold vi skal forme selv . . . uten lange sakslister og resolusjoner.»

Noen temaer var satt opp:

- Hvordan finne svar på håpløshet og resignasjon i vår tid?
- Personlig tro og samfunnsengasjement.

Skoleprogrammet ved Westminster teater

16.000 skolebarn så årets julestykke, *Gavin and the Monster*, ved MRAs Westminster Theatre. Teatrets faste program for skoleelever, *En dag ved et London-teater*, skal nå gjenopptas.

I alt fem skuespill for tenåringer er blitt vist ved teatret de siste to årene. Etter fremføringen er det samtale mellom scene og sal om stykket barna har sett. Noen konklusjoner de har kommet med:

- Å vite sannheten kan gi en viss trygghet, selv om det er ubehagelig.
- Et ærlig menneske vekker tillit.
- Hvis familier venner seg til å være ærlige mot hverandre, kan de lettere møte problemene.

— Moralnormer — binder eller frigjør de?

— Stillhet og indre forankring i en urolig tid.

Den ekstreme kulden som rådet på Østlandet før og etter jul, ga seg heldigvis litt mens leiren pågikk. Seksti unge fra hele Norden, fra USA og Jugoslavia, fant seg godt til rette med ski-gåing, diskusjoner med tenkepauser, kjøkkenarbeid, og sketsjer med høyst variert innhold. Mange kom fra skoler og universiteter, andre fra forskjellige slags jobber — eller kanskje de manglet jobb. Variasjonen i bakgrunn ga bredde over samtalene. Erfaringer fra familieliv og arbeidsmiljø ble utvekslet, håp og innsikt vokste.

Noen kommentarer etter leiren:

* Jeg har fått et nytt forhold til to av temaene, samfunnsengasjement og Guds plass i mitt liv. Jeg har besluttet meg til ikke lenger å være en tilskuer til det som skjer rundt meg, men delta i showet selv. Ikke bare kritisere skjevhetene rundt meg, siden jeg også er medansvarlig. Jeg har også sagt ja til å være et Guds sendebud, og ta meg tid til å høre hva Han vil meg hver dag. Når Gud gir oss oppgaver, har det ingen interesse hva vi synes vi ikke kan, siden Han kan.

* Her har jeg fått orden på en masse tanker og reaksjoner.

* Dette var så virkelighetsnært. Ikke bare masse teorier, vi fikk høre om det som virkelig skjer.

* Med venner på skolen taler en mest overfladisk, men her forsøkte man virkelig å være ærlige mot hverandre.

* Det jeg synes er fint, er å kunne sitte ned mellom alle aktivitetene og kunne lytte til sin indre stemme . . . ikke forsøke å overbevise andre om hvem som har rett, men forsøke å finne hva som er rett. Jeg blir ofte forbauset over hva som kan komme fram på den måten.

— Bitterhet oppstår når følelser og tanker trenges tilside uten å erkjennes.

— En får være villig til å innstille seg på noe nytt.

— Å se realitetene om seg selv og andre hjelper en til å bli voksen.

— Å gå igjennom vanskeligheter gjør at du kan være en god venn for andre som har det vanskelig.

I et takkebrev til teatrets ledelse skrev en lærer:

«Det som er helt spesielt ved Westminster-teatrets skoleprogram er den omtanken for tilhørerne og deres behov som viser seg i alt dere sier og gjør.»

Konferanse om utvikling ved indisk MRA-senter

Arbeidet for en ny økonomisk verdensorden står i stampe i internasjonale fora. Kan et nytt «samvirke» mellom u- og i-land hjelpes fram av mer direkte initiativ?

Et slikt initiativ, konferansen *Dialog om utvikling II*, fant sted ved MRAs senter i Panchgani, India, 3.—9. januar. Hovedvekten lå på Midt-Østen og Asia: Enkelte arabiske land gir en større del av sitt brutto nasjonalprodukt til u-hjelp enn noe vestlig land, men det er minimal direkte kontakt.

Fjorten muslimske land eller land med store muslimske minoriteter var representert. Abdo Sallam, tidligere helseminister i Egypt, åpnet konferansen sammen med sin kone Aida Laquani, som er professor i mikrobiologi ved universitetet i Alexandria.

Menneskelig utvikling minst like viktig

Dyrekjøpte erfaringer samlet av utviklingsekspertene de siste tre desennier er sammenfattet slik av den hollandske Nobelpris-tageren Jan Tinbergen: «Først satte de vestlige utviklingsstrategene sitt håp til økonomisk hjelp og det fungerte ikke, så til teknologisk hjelp og det var heller ikke tilstrekkelig. Nå anser man at den menneskelige utviklingen er like viktig.» Abdo Sallam, som har vært engasjert i den sosiale utviklingen i sitt hjemland helt fra ungdommen, talte om at folk i Vesten ofte tenker *utenfra og ovenfra*. Selv mente han at utviklingen går fra den enkelte til familien, til landet, og så til den globale sammenheng. «Helt på linje med svensk arbeiderbevegelses første høvding Hjalmar Branting», sa en svensk tilhører. «Han hevdet at solidaritet begynner i familien, går videre til gruppen, til landet og til verden.»

Håp

Helmut Wegner, politisk og økonomisk rådgiver ved Vest-Tysklands ambassade i New Delhi, talte om perioden etter annen verdenskrig da den amerikanske Marshall-hjelpen reddet situasjonen i Europa. «Den moralske støtten var enda viktigere enn den finansielle», hevdet han, og fremhevet samtidig Frank Buchmans bidrag til å gi mennesker «tro, vilje til gjenoppbygging, til å skape, til å vende tilbake til sitt arbeide med håp om at noe ville lykkes i fremtiden.»

«Hvis endel u-land minsket korrupsjonen noen grader, ville vi ha større sjanse til å få de rike landene til å øke hjelpen noen grader», sa Rajmohan Gandhi, indisk journalist og Mahatma Gandhis sønnesønn, i sin tale. Kampen mot korrupsjon kan vinnes av den enkelte, og det kom fram mange eksempler på slike dyrekjøpte seire over korrupsjon i forskjellige sammenhenger.

Strid mellom etniske grupper er kanskje den største hindringen for utvikling i dagens verden.

Niketou Iralu fra Nagaland i Nord-Øst-Inda påpekte at frihetsbevegelser blir applaudert når de er rettet mot gamle, vanærede imperier, men at de kan ha små sjanser overfor de nye, alliansefrie landene. Han forsto hvorfor India ikke vil gi Nagaland uavhengighet, men etterlyste at man i alle fall har vilje til å behandle Nagafolket som mennesker med både frykt og dyp overbevisning, og med aspirasjoner som trenger å bli utvidet heller enn å neglisjeres. Utfordringen til Nagafolket er at man yter noe og tar fullt ansvar også for dem man føler seg truet av, sa han.

Australia i internasjonal sammenheng

«Det er når jeg kommer i kontakt med andre mennesker at jeg selv utvikler meg», sa en australsk lærer på utviklingsoppdrag for den australske regjering i Zimbabwe, under en konferanse i Melbourne i januar. Også her var forholdet mellom rike og fattige land, industriens oppgave og problemer, og flerrasesamfunnet, blant de tema som ble tatt opp.

Graham Cordiner har vært i Zimbabwe i et par år, og fortalte de 236 fra 16 land ved MRA-samlingen i Melbourne om den formen for u-hjelp han tror på — hvor hvite eksperter tjener med virkelig ydmykhet og innlevelse. «Vår største fiende er selvsrettferdigheten», hevdet han.

Ansvar for millioner av mennesker

Australsk industri har forgreninger til mange land gjennom sine råvarer og sine underavdelinger, og dette gir oss innflytelse over millioner av mennesker, het det i en erklæring fra konferansen om *industriens* oppgave. «Industrien er ansvarlig for mennesker og deres kår — og ikke bare for de ansatte i industrien selv», het det. Mennesker fra fabrikk-gulv og ledelse fortalte eksempler på nye holdninger som er under utvikling i enkelte firmaer, og hvordan sosiale motsetninger og klassekamp kan oppheves når industrien demonstrerer ansvarsfølelse.

«Min frykt er at fagbevegelsen ikke lenger har noe virkelig mål», sa Jim Beggs, formann for havnearbeiderforbundet i Melbourne. «Hvis vi ikke lærer å samarbeide og hvis vi mister evnen til å komme frem til enighet med dem vi setter 'på den andre siden av gjerdet', da har vi tapt av syne den nye verdensorden vi kjemper for.»

Jeg elsker deig, sa gjærklumpen

Det var en gang en gjærklump, populært kalt «Menigheten». En trofast og prektig liten klump. Men — den hadde en lengsel. Det var å bli større, riktig vokse og vokse — noe triveligere kunne den ikke tenke seg. Og rett var det.

Gjærklumpen lå i et hjørne for seg selv og forsøkte å heve seg opp for å se hvor stor den kunne bli. Den spente musklene, pustet dypt inn og strakte og strakte seg. Men til dens store sorg, stort større ble den ikke. Ja, ikke bare det — det hendte den ble mindre.

Mild og myndig

Midt ute på bordet lå en diger deig, også kalt «Bygda». Fin og fet, men flat.

Lille gjærklump tenkte — kunne jeg bare få lurt litt av den store klumpen bort til meg, ville det gjøre oss begge godt. Den ville bli bedre, og jeg ville bli større. Kom, kom til meg, jeg elsker deig, her er det godt være, sa gjæret, med sin mildeste stemme — eller, hvis det ikke hjalp, den morskeste og myndigste. Deigen reagerte ikke.

Men Lilleklump ga seg ikke. Den satt i sin høytidelige ensomhet og siterte Bakermesterens herligste oppskrift, rett ut av Den Store Kokebok.

Det hendte nok at Storeklump hørte, men oppfattet ikke Lilleklumps litt merverdige sprog. Det er også slik at de mest praktfulle oppskrifter kan lite gjøre når gjær og deig ikke møtes.

Døv, men ikke dum

Årene gikk. Lilleklump og Storeklump var ikke på talefot. Selv om Lilleklump gjentok: Jeg elsker deig, så var Storeklump langt fra overbevist. Storeklump kunne være temmelig döv og dau, men dum? Nei. Den tenkte som så at var Lilleklump så glad i

Et frimodig eventyr

Av Einar Engebretsen

Storeklump som den sa, så ville den komme nærmere, vise større interesse, leve seg inn i og heve seg opp i Storedeigens problemer og muligheter.

En dag den lille gjærklumpen lå og tenkte at nå var gode menighetsråd dyre, husket han noe Mesterbakeren hadde sagt for lenge, lenge siden. Det var gjærklumpens oppgave å komme til stordeigklumpen, og ikke omvendt. Hvis Lilleklump plasserte seg midt i Storeklump, ville de forunderligste ting skje.

Det tok kjærlighet, fantasi, tid og ikke minst hardt tankearbeid før den lille gjærklumpen fikk plassert seg i hjertet av den store deigklumpen. Men så fort det var gjort, begynte Mesteren å kna og forme det hele. Lilleklump ble strukket, tøyd og knadd sammen med Storeklump. Lilleklump skapte liv og vekst i Storeklump.

Mesterbakerens hånd

Sant nok, det var øyeblikk da Lilleklump ønsket seg tilbake til sitt lune, trygge hjørne, med sin egen sprogform, sine gamle rutiner, vaner og venner, dengang alt var under kontroll. Nå hadde både Lilleklump og Storeklump forandret form og utseende — det var til tider vanskelig å skille de to fra hverandre. Bare Mesteren selv kunne det, men det var også tilstrekkelig.

Midt i alt dette ukjente, usikre, merket Gjærklumpen hvordan Mesterbakerens sterke, trygge hender formet og formet det hele. Og allting vokste og vokste...

Moraldebatt

Uro og bekymring har rørt seg under overflaten i vår velferdsstat. Det er en gryende erkjennelse av dens svakheter og utvekster. Men de store overskrifter og offentlig debatt sørget Per Sundby for med sitt innlegg i *Politisk Forum* 21. januar i år. Han gjorde samfunnsdebatten om til en debatt om holdninger og moral, ikke bare systemer og ordninger. «Per Sundby... er en person som gjennom sitt fag, sin livsstil og sitt evangelium markerer en av de mest påfallende personlige erindringer siden Oxfordbevegelsens dager,» skrev *Dagbladet*.

Moraldebatt er ikke noe nytt i Norge. Men som *Vårt Land* skrev på lederplass 23. januar, er det «et uhyre interessant fenomen at en sosialmedisiner som selv har sine sympatier på venstresiden i norsk politikk går ut med et slikt angrep på tidens umoral. Tradisjonelt er det kristne forkynnere i kirke og bedehus som identifiseres med et slikt 'budskap'».

Vi bringer noen av poengene fra Sundbys innlegg og et par spørsmål i den forbindelse:

«Alle forklarer hvorfor Jeppe drikker og alle godtar at han gjør det.» Sundby tok et kraftig oppgjør med den teori at det er samfunnsforholdene som er årsak til alle sosiale problemer.

— Her er for mye lettvinet radikalisme. Det personlige ansvaret må gjeninnføres.

Han hevdet at den økende alkoholismen og oppløsningen av familielivet har med innstilling og tidsånd å gjøre, og at det er en sammenheng mellom hverdagslivets vaner og uvaner og samfunnets problemer.

— Vi har fått et velferdssamfunn med så sterke islett av uvelferd at vi er nødt til å ransake ikke bare dette samfunn med alle dets mulige svakheter, men også oss selv med det ideologiske tankegods vi utøver vår private versjon av solidaritet med.

Selv de mest skånsomme skilsmisser skaper problemer for barna, sa Sundby blant annet.

— Det er borgerlig hykleri å satse på en frihetselskende selvrealisme hvor man til slutt ikke kan leve med andre enn speilbildet av seg selv.

— Problemet er at vi som er så imot kapitalismen, er forbannet glad i dens produkter.

Dersom vi bytter ut ordet «kapitalisme» med «materialisme» vil Sundbys ord gjelde alle nordmenn. Er våre liv en utfordring til materialismen, eller er vi blitt moderate og nøytrale i dens bekvemmelighet? Og kan vi bidra til at denne debatten blir noe mer enn et blaff av selvkritikk? For å sitere *Vårt Land* igjen: «Poenget er ikke å sette et stempel på bestemte grupperinger i vårt folk når det gjelder moralsk forfall. Det avgjørende er at vi erkjenner denne virkelighet og er villige til å analysere årsakssammenhengen. En slik analyse vil imidlertid være helt unyttig dersom den ikke fører til holdningsendring.»

BOA

Fire på Norges-besøk

Dean Colpitts fra Kanada, Matthias Freitag fra Berlin, Jenny-Anne Duckert fra Sveits og Gina Grif-fin fra USA gjorde nordmenn av seg i tre uker i februar.

Noen unge mennesker fra et kurs i Moralsk Opprustnings regi — *Ti måneder i verdensperspektiv* — hadde spredd seg til forskjellige land i Europa: De to norske deltakerne, Marit Sandnes og Kristin Henden, reiste til henholdsvis Holland og Malta.

«Hvordan klarer dere å samarbeide?» var det første en politisk ungdomsleder spurte de fire som er kommet hit til landet. Han la med en gang merke til de ulike mennesketypene: Matthias' tyske diskusjonsiver og politiske bevissthet, Deans stillferdige dybde kombinert med eventyrlyst, Jenny-Annes sveitsiske tenksomhet bak panneluggen og Ginas boblende amerikanske entusiasme.

Hva hadde de fire felles? Et helhjertet engasjement! Det var en glede å være sammen med mennesker som alltid gjør sitt beste. Derfor var vi lei for at de ikke kunne bli lenger.

I slutten av måneden samles gruppen i Nord-England, hvor de skal ta opp igjen tråden fra i høst da de tok del i Moralsk Opprustnings arbeid der. I denne omgang skal gruppen besøke engelske universiteter og skoler, og deretter hjelpe til med en ungdomskonferanse i MRA-sentret Tirley Garth i påsken.

Det var tildels travle dager i Norge, møter og samtaler med tallose mennesker fra alle mulige bakgrunner, noen politikere blant dem. Vi stilte noen spørsmål til de fire mellom slagene:

— Hva er det som gir livet ditt mening?

Dean: Først var det penger som betydde mest. Men etter flere år med mange forskjellige jobber, spurte jeg meg selv: Hva er det jeg oppnår? Jeg var rastløs og utilfreds, og begynte å lete etter noe annet å leve for. Jeg fant frem til en tro på Gud og Hans plan for livet mitt. Det tilfredsstiller.

Matthias: Jeg var på leting etter det ideelle samfunn. Min samfunnsinteresse våknet tidlig. Mange i familien har vært sterkt politisk interessert, mest på venstresiden. I Moralsk Opprustnings senter i Sveits oppdaget jeg at utviklingen mot det ideelle samfunn må begynne i mitt eget liv.

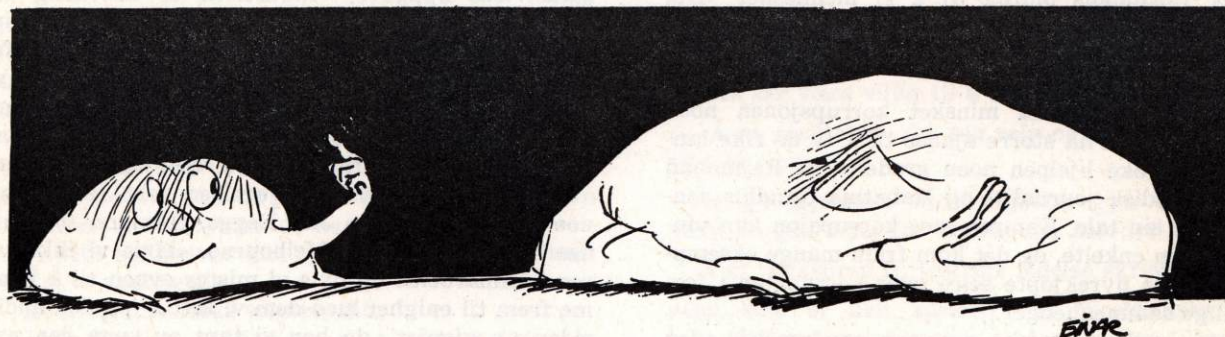
Jenny-Anne: Jeg vil glede meg over livet! Men jeg har erfart at gleden bare er virkelig når jeg gir alt i livet til Gud. Da kan jeg dele livsgleden med andre og ikke bare beholde den for meg selv.

Gina: Jeg vil komme til klarhet om hvem jeg er og hvilken oppgave jeg har i verden, og så gå helhjertet inn for den.

— Hva har betydd mest for dere personlig?

Dean: Å finne indre fred. Jeg behøver ikke lenger

Forts. side 6

Storeklump var langt fra overbevist om at Lilleklump virkelig mente det den sa...

Kort nytt

KONFERANSER I 1982

Ut over de tre internasjonale MRA-konferansene vi omtaler i dette nummeret av Ny Verden, arrangeres det et Afrika-seminar i *Salisbury, Zimbabwe* (10.—14. februar), en konferanse i *Sri Lanka* i februar, i *Oregon, USA* (19.—21. mars), ungdomskonferanse i *Tirley Garth, Cheshire, England* (8.—12. april), og sommerkonferanse i *Caux, Sveits* (10.—juli — 29. august).

Jens-J. Wilhelmsen og Johannes Østveit representerer Norge ved konferansen i Salisbury, og vil rapportere derfra i neste nummer.

SOMMERENS OPPLEGG I CAUX

Følgende spesialkonferanser er fastlagt i Caux, innenfor rammen av sommerprogrammet:

10.—20. juli:	Åpningssesjon med representanter fra forskjellige verdensdeler.
14.—18. juli:	«Felles oppgaver for Europa og Nord-Amerika.»
23. juli — 2. august:	«Familien i dagens verden.»
5.—11. august:	Samling over sommerens hovedtema: «Øyeblikkelig påkrevet — en moralsk og åndelig utvikling».
6.—8. august:	Helsepersonell fra mange land møtes.
14.—22. august:	«Afrikas vei til fremtiden.»

Fire på ...

Forts. fra side 5

skjule mine følelser og reaksjoner med flere og flere aktiviteter.

Matthias: Det betydde mye da jeg åpnet hjertet mitt for min far og ba ham om tilgivelse for min bitterhet og likegyldighet mot ham. Jeg har alltid følt at han ikke brydde seg om meg. Den største forandringen var å gi livet mitt til Kristus. Det betyr at min egenvilje ofte må vike for Guds vilje, og det har ført til frihet i forholdet til ei jente som dominerte tilværelsen fullstendig for meg.

Jenny-Anne: Jeg er blitt fri fra bekymringene for fremtiden. Og jeg er blitt fri fra fortiden, fordi bitterheten forsvant. Jeg var selv ikke klar over hvor bitter jeg var over ting som har skjedd i vår familie. Da jeg forsto dette, ba jeg Gud i flere dager om å fri meg, og det gjorde han.

— *Har dere fått noe nytt perspektiv på deres eget hjemland i den tiden dere har vært borte fra det?*

24.—29. august:

Folk fra næringsliv og politikk møtes om temaet «Konfrontasjon eller felles ansvar?»

FRANS AV ASSISI:

Over 6.500 så skuespillet om Frans av Assisis liv, *Un Soleil en pleine nuit*, i Paris. De to første månedene av 1982 vises stykket i 12 sveitsiske byer. Til høsten settes det opp forskjellige steder i Frankrike.

VIA EGYPT TIL INDIA

Blant de åtte fra Norden som tok del i en konferanse om utviklingsspørsmål i Panchgani, India, 3.—9. januar (se side 3) var en kjent egyptisk komponist, nå bosatt i Sverige, Abdelrahman Elkhatab. På veien til India tok Elkhatab veien om hjemlandet. I det svenske *Ny Värld* forteller han:

— Hele familien var kommet sammen, 75—80 personer. Det var masse kaker og annet. Og glede. Plutselig sa de at onkel Abdelrahman skulle holde tale for fødselsdagsbarnet. Dette er sjansen, tenkte jeg...

Talen ble en erkjennelse av bitre tanker fra gammelt av, og en bønn om tilgivelse.

— Det ble helt stille i rommet. Jeg følte meg fri som en fugl. Hvorfor gjorde jeg dette? Fordi jeg skulle til en konferanse som bygger på absolutte moralnormer, ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet. Kjærligheten er sammenfatningen av alle sammen. Jeg tenkte at jeg måtte begynne med å praktisere disse normene selv først.

Matthias: Tyskerne må finne svar på de åndelige spørsmål og ikke gjemme seg bak materiell velstand. Vi må erkjenne vår fortid, og sårene fra den må leges. Det er mange konflikter i det tyske samfunn som må løses, for eksempel med fremmedarbeiderne, og mellom ungdommen og myndighetene.

Jenny-Anne: Vi sveitsere må engasjere oss i den verden vi lever i. Vår nøytralitet er ingen unnskyldning for å stille oss utenfor.

Gina: Vi amerikanere har alltid beveget oss ut i det det ukjente og har satset enormt på materiell vekst. Men vår erkjennelse på det åndelige felt er så begrenset. Der må vi nå overskride grensene.

Dean: Kanada avsatte nylig en milliard dollars til skogbruksteknologi i U-land, men i virkeligheten er det mulig for oss med våre ressurser å gjøre mer. Vi må oppdage hvor mye vi har og hvor mye vi kan gi.

BOA

CAUX

16-siders brosjyre om Caux med fargefotos.

En beskrivelse av stedet og litt om hva Moralsk Opprustning er.

Pris kr. 7,50 (inkl. m.v.a.)

Til utleie:

Ny 16-mm. fargefilm om Caux. 23 min. Norske tekster.

Leie kr. 108,- (inkl. m.v.a.)

Kan bestilles fra MRAs kontor.

Tlf. 02-44 64 78,

Postboks 3018, Elisenberg — Oslo 2.

SVAKSTRØM ER VAR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

90 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

En freser som imponerer- **CANADIANA**

Dette er maskinen som vil overraske selv den mest kravfulle gartner. CANADIANA jordfreser er kompakt, men sterk og robust. Maskinen er lett å betjene, har robust kjede-overføring og motor av anerkjent merke.

CANADIANA jordfreser fås i 2 modeller:

ACD 526: 5 HK motor, med revers, justerbar arbeidsbredde 35-66 cm.

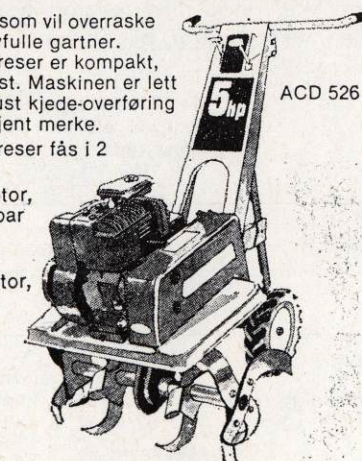
ACD 319: 3 HK motor, justerbar arbeidsbredde 30-48 cm.

en maskin fra
REINHARDT

FORHANDLER:

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

Diriger Deres
import via

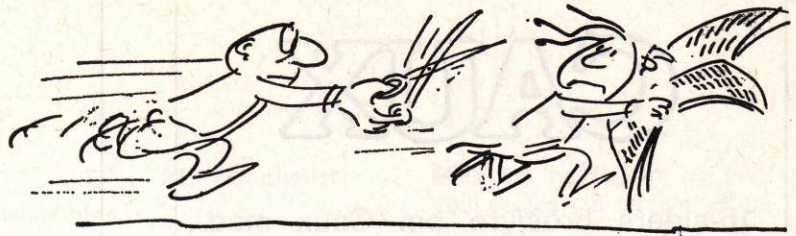
KRISTIANSAND

med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

klippet

Vi er nødt til å diskutere moral også på venstresida. Vi vet at moral ikke bare er privat moral, men nå er det tid for å lære hverandre at det tross alt er det også. Vår store utfordring er denne: Hvordan . . . snakke om moral uten samtidig å være moralister?

Rolf Berg, Arbeiderbladet 5.2.82.

Forundret må en spørre om det ikke er omrisset av en «sekularisert puritanisme» vi plutselig ser . . .

Troens mennesker går ikke rundt med noe monopol på å tenke moralsk. Allerede i en gjennomtenkt human-etikk finnes det en verdians som her reagerer, poenget ligger ikke der. Det ligger i den autoritet som all moral forutsetter. Det er den man er spent på, i en etterkristen kultur.

Hallvard Rieber-Mohn, Vårt Land 30.1. 1982.

Marerittet er at nye religiøse autoriteter stadig dukker opp, innen kristendommen såvel som islam, og forsinker den sanering av vår kultur som nå bokstavelig talt er livsnødvendig.

Levi Fragell, Folkeveit nr. 2, 82.

All virkelig kultur er bygget på en opplevelse av og bevissthet om det hellige. Jeg kan ikke logisk bevise at og hvorfor det er så, men jeg mener at det kan bevises historisk, ved en fordomsfri analyse av de forskjellige kulturer og deres indre struktur . . . Der det hellige, Gud, er blitt en realitet, der krever det å være både eksistensielt og livsospennende, totaltært. Det hellige er grunn og kraft og mål og høieste verdi . . .

De etiske normer og idealer kan ikke bli stående der hvor vedkommende kulturs religiøse rot er død. En avskåret blomst kan nok «leve» en tid i et glass

vann, men det er et skinnliv og et spørsmål om timer . . . At dette er så, det beror ikke bare på sammenhengen innenfor kultur-totaliteten, som ikke kan miste nogen del uten at det hele ramler. Det beror på den vesenserkjennelse at mennesket ikke er godt, men et dualistisk vesen, både godt og ondt, og at det onde er det sterkeste, når mennesket slipper sin natur løs.

Professor dr. Sigmund Mowinckel, «Kulturens grunnlag og kulturkrisen idag», Aftenpostens kronikk 7.2.1940.

Til redaktøren:

Jeg likte ikke Deres artikkel «En radikal kirke vokser fram». Enhver religion, enten den har sitt opphav i Europa eller Afrika, forgifter sinnet. Sosialister skulle kjenne den marxistiske religionsanalyse og stå for ateismen.

Wolfgang Proske.

Svar:

Deres oppfatning bygger på en misforståelse av den afrikanske virkelighet. Zimbabwe er interessert i sosialismen som et vitenskapelig verktøy for å gjenoppbygge vår økonomi på basis av likhet og rettferdighet. Som borgere av Zimbabwe er vi ikke interessert i ideologiske overbygninger fra det 19. århundres Europa, som f. eks. ateismen. Vi afrikane- re har alltid trodd på Guder og Åndelige vesener og har ikke til hensikt å gi opp den troen for å behage fremmede ideologier. Vår sosialisme er økonomisk og er ikke i strid med religionen, så lenge som religionen ikke hindrer byggingen av et fritt samfunn.

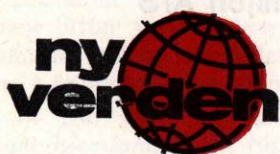
Red.

Fra leserbrevspalten i The Journal, Zimbabwe, ett av regjeringens talerør, august 1981.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 6 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 45,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN